

I would like to thank the members of the League of Ukrainian Catholics and the Mothers in Prayer for this opportunity for me to speak on the theme of “A Time to Heal”.

In Chapter 3 of the Book of Ecclesiastes in the Old Testament we read the following God-inspired words, words that have soothed and supported so many people living through difficult times down through the centuries:

“For everything there is a season, and a time for every matter under heaven: a time to be born and a time to die; a time to plant and a time to gather; a time to kill and a time to heal; a time to break down and a time to build up; a time to weep and a time to laugh; a time to mourn and a time to dance; a time to embrace and a time to release; a time to seek and a time to lose; a time to keep and a time to throw away; a time to tear and a time to sew; a time to keep silence and a time to speak; a time to love and a time to hate; a time for war and a time to make peace.” (Eccl. 3:1-11)

These words seem to have the power of speaking to something deep within each of us; they have become familiar to Christians and non-Christians alike and have even been incorporated into the lyrics of contemporary songs. “For everything there is a season, and a time for every matter under heaven.”

For those of us living in 2020, this is a season like no other any of us has ever experienced before, and the words of Ecclesiastes seems to strike the emotional center of our being and pulls us to reflect upon the question: “What times have I experienced during this season when our world has been so ravaged by the coronavirus pandemic?”

Everyone has lived through their own experience these past months, but for me, I think it began as a time to tend to myself, in a sense, a time to plant. As the global pandemic spread, the parish visitations, meetings, missions and retreats and the flights and travel time needed to fulfill them, that were filling up my calendar, miraculously melted away like dew in the morning sun and I was forced, along with everyone else, to stay home and shelter in place.

At first, it felt almost like a gift. It was as if I had been granted a sabbatical. The days opened up before me with no appointments to fill

them, and I managed to make use of at least some of the time to tend to myself through prayer, reading, physical exercise and relaxation, and I found that I didn't miss the travel or the meetings in the least and I relished the quiet evenings and the refreshing decrease in the volume and velocity of my life.

But then gradually the season became for me a time to grieve, especially as the pandemic began to take its relentless toll. The New York area was so devastatingly hit that it can be truly said that there is no one living the Tri-State area who was not personally affected. Everyone was either themselves sickened or knows of someone who was very ill or passed away as a result of COVID-19 during the past six months. Many others have seen their jobs disappear and their businesses crumble.

And as time went on, and Easter came and went, it became very apparent that our lives would not be returning to any semblance of normality anytime soon. Social distancing and mask wearing would now be a way of life for the foreseeable future. Face-to-face gatherings would be the exception rather than the rule. All of the many eparchial summer parish festivals were cancelled, the children's camps were closed, travel to Ukraine and anywhere else was made impossible. And I began to notice within myself a profound sense of loss and grief at the radical change in life that had been imposed us from without, and had prevented us from meeting and interacting with each other and had caused so much suffering. What was at first, something of a novelty, had become a burden.

We humans are social, gregarious beings, and when the possibility of interacting has been taken from us, we feel the loss, we feel resentment and we grieve. These have been my own personal experiences during the past months, which, though unique to me, are shared by many of you, I think.

Now, although the pandemic promises to remain a threatening cloud hovering over us for some time to come, I think we are entering a new season, a new time: a time to heal. And the wisdom of Ecclesiastes can help us in our healing process because these sacred writings remind us that it is God who guides the events of our lives and that there is a gift

from God hidden in every season, in every time, even the most difficult. The transience of the time we live and the transitions we undergo in our lifetime are reminders that, only God is timeless and eternal and it is He who has placed the longing for the eternal in our hearts. As Ecclesiastes tells us: “God has made everything appropriate to its time, and has put the timeless into their hearts.” (Eccl. 3:11)

This is a great mystery, but God, in his benevolence, has allowed us to see a reflection of the truth of this in many ways, one of which is in the evolving cycle of the seasons - winter, spring, summer, and autumn. And I think autumn, of all the seasons, into which we are entering now, speaks to the place in our hearts where we find ourselves at the present moment.

Autumn is the season of reaping and gathering and for enjoying the fruits of the harvest. But it is also the season of the passing of the natural world around us. Everything that was lush and green and growing in the spring and summer, now gradually turns brown, withers, dies and returns to the earth.

However, when observed from the wider context of the cycle of the seasons, we see that autumn is also a time of renewal and preparation for new life. The wheat that is sown in September, the seeds and bulbs which are covered with earth and snow through the winter will burst forth in the spring and blossom and give their fruit.

So it is in our spiritual lives as well. We can be living through a spiritual “autumn” - a time of dying, a time of transition, as we are now, but it is also a time of renewal, with something ending and something else beginning. The spiritual season of autumn can be a time of loss, accompanied by a sense of grief and emptiness, but it can also be a time for a fresh start, a time of a hidden preparation for something new opportunities that we cannot yet see or imagine. Just like those tulip bulbs which we place deep into the earth in October. If we have patience and hope, we will see them turn into a miracle of beauty in May.

My dear brothers and sisters in the Lord! We are all grieving now, understandably so. We grieve for the way of life we enjoyed and thought unchangeable, which has been suddenly snatched from us. We

grieve for the loss of mutual interaction for the opportunity of touching and speaking with others face to face at our places of work, in school and in our parish communities. We grieve for the loss of our livelihoods and the dignity of work. We grieve for the loss of the ability of traveling beyond the borders of our country or even our state. And we grieve for our friends and relatives, brothers and sisters, fathers and mothers who have been taken from us.

But I ask you to believe that our sorrow will turn to joy just as sure as the tulip bulbs buried in the ground in autumn, will grow and bloom in spring; just as sure as the wheat, sown in September, will rise and be harvested in June just as sure as the cycle of seasons change. God will open new opportunities, new horizons for us, his children.

Дорогі в Христі! Я радий що маю цю можливість сьогодні бути з вами і поділитися з вами деякими своїми думками про дар Божого зцілення, особливо в цей важкий для всіх нас час.

Нарешті переступили ми, після довгого і дуже гарячого літа, в осінь. Осінь, це моя улюблена пора року; нема нічого приємнішого як "золота осінь", коли дні ще теплі, але вже не гарячі, а ночі холодні, але ще не зимні.

Господь завжди до нас промовляє. Промовляє до нас через усі Його сотворення, і теж через пори року, і тому думаю, що можна сказати, що є така "одухотвореність осені", є в ній духовна наука, яку можемо збагнути, спостерігаючи у цій порі року природу.

Очевидно нам, що в осені є помітне змагання поміж світлом і темрявою. Довгі літні дні повільно переходять на короткі зимові дні, а світло і темрява ніби воюють між собою. Це пора року, коли ясні години денного світла і чорні години темряви ночі рівняються. У цьому порі нема поміж ними переможців. Деякі дні теплі, як буває літом, інші холодні, як буває зимою. Осінь – це постійне змагання поміж літом і зимою.

Ми можемо сказати що це сезонове змагання поміж світлом і темрявою відбувається теж у наших особистих осенях - у наших внутрішніх, духовних змаганнях, які час до часу переживаємо. Коли читаємо описи життя деяких з визначних святих, здаємо собі справу з того, що вони теж переживали даний час душевної темряви, коли Бог видався їм далекий, а їхнє молитовне життя здавалося важке і незадовільне. Знаємо з її писань, що навіть Мати Тереса з Колкати - вже свята Тереса, переживала буревії душевної темряви, до тої міри що навіть сумнівалася про існування самого Бога. Але вона, як і інші святі, наполягала у духовних змаганнях і не попадала у відчай. Що те все нам говорить?

Це говорить про те, що, у важкі, навіть найскладніші часи нашого життя, наприклад, зараз, у цей час пандемії, ми можемо навчитися терпінню і як спокійно чекати, поки Бог не стане діяти у нашому житті.

Ми можемо навчитися терпеливості від прикладу святих, як теж від нашого спостереження змінливої осінньої природи. Осінні дні стають коротші, холодніші, темніші; зможе нам видаватися, що зима переможе, але знаємо, що з часом, зима теж мине і знову прийде весна. Так само, якщо будемо сильні і не піддамося, буревія у нашому духовному житті мине, і тепло Божої присутності освітить нас знову. Бо ж обіцяв нам що буде з нами до кінця віку.

Коли ми думаємо про осінь, ми думаємо про опадання листя з дерев. Осінь - прекрасна пора року. Листя повільно змінюється від зеленого до жовтого, оранжевого та червоного, а потім повільно протягом багатьох днів падає на землю.

Бачимо в цьому як осіння пора року видимо і лагідно дає нам приклад, і явно просить нас “пустити” все, що нас затримує від справжнього духовного розвитку: прикріплення до майна, образи, неспроможність прощати провини, і бажання помститися.

Осінь теж допомагає нам краще зрозуміти нашу крихкість та коротко тривалість нашого життя, і допомагає погодитися зі

смертю в усіх її формах. Зелена трава, квіти, та листя які були такі яскраві та живі недавно тому, тепер сухі та завмирають.

Але, постерігаючи природу, бачимо, що смерть лиш перехід, двері які провадять до відродження. Зі спостереження природи переконуємося, що те що гине в осені, відроджується на весну. Те що бачимо кругом себе в осені, є символом нашої смерті та воскресіння. Христос сам говорить про зерно пшениці яке мусить вмерти та бути поховане у землю, щоб відродилося.

Так що, осіння пора повчає нас про фізичну смерть, яка кожного з нас чекає, але осінь теж доказує про неминучість щоденної повільної смерті для того, щоб зростати у духовному житті. Повинні ми питатися себе кожного ранку коли встаємо: Що стримує мене у духовному розвитку? Які недоліки можуть сьогодні в мені завмерти, щоб я міг відродитися у Христі? Є багато. Мусимо тільки над ними роздумуватися.

Переживаючи ці прекрасні осінні дні, дорогі в Христі, стараймося почути голос Господа Бога який промовляє до нас прикладом перемінності у порах року. Бо закликав Христос: “Хто має вуха, нехай слухає.” І ми можемо додати: хто має очі, щоб поглянути на оцю чудову природу навколо нас, нехай бачить і розуміє що хоче нам сказати Бог. (Мт. 11:15)

Я особлово молитимусь про те, щоб цей коротке роздумування допомогло усім нам зрозуміти, що Бог справді крокує з нами у кожную мить нашого життя, вчора, сьогодні та завжди. Це той Бог, який заспокоює, втішає і зцілює нас. Завжди про це пам'ятайте.

- St. Basil Seminary, recorded: 3/10/20